

”När jag kom hit till gården Folke då var det så fattigt att de inte hade pengar till mat på bordet, men nu har jag så mycke pengar att jag inte kan göra slut på dom.”

Pålsson hade lagt ner mycket pengar för byggnadsplan på markerna i Dammen. Pålsson köpte en gammal traktor med en grävskopa framtill och en gammal lastbil med tipp så flaket kunde tippas bakåt eller på sidan. Med dessa två maskiner så grävde han och anlade vägar på området. Tomten nedan för vår var fylld av sprängsten som han fyllde upp med lera och jord som han tog på sina marker på andra sidan Fjällbacka vägen. Jag var med i flera dagar med John under arbetets gång, all gick bra tills vi skulle lossa lasten med lera den var så seg att den inte ville släppa taget i flaket så när vi tippade på sidan så knakade det betänkligt i den gamla bilen, men tack o lov fick vi stoppad och sänkt ner flaket innan det bröt sig.

John rekommenderade oss en tomt i dag på Olgas väg för fjorton 14000:- och efter ett par år med husvagn på tomten köpte vi en Västkuststuga 50 kvm för 21000:- staten ville stimulera byggandet det året så vi fick tillbaka moms på några tusen. Alla var nybyggare med många barn på området så båda sönerna hade många kompisar i sina åldrar och skratt och lek hördes sent på nätterna när de var ute och lekte.

John var änkeman och huset hade han skänkt? Till Olgas brorsdotter så han inte behövde leva ensam.

Där satt vi i andra våningen, och drack grogg med päroncider, John köpte Gustav Eks gamla Amason, tog bort höger säte för att få plats med Ciderbacken och andra varor när han handlade hos Joelssons.

”En gång Folke så fick jag en sån längtan ner till Blekinge och till min bror så jag beställde en taxiresa av Malte, den gick på 1500:- men det var det värt.”

Vi samlades nere hos John vi nybyggare emellanåt och det var alltid en riktigt mysig tillvaro.

Syskonen Hilmersson Hjalmar, Gustav, Alma och Olga med sin John bodde kvar på gården, en yngre bror dog i Strömstad på deras båt men hur olyckan gått till vet vi inte. Äldste brodern Jarl byggde hus på gården, Ivar arrenderade gården Helgeröd, Anders gifte sig med vår faster Agda och köpte huset av vår farfar när pappa Anker byggt sitt hus 1932 och de övriga syskonen flyttat hemifrån.

Farfar begravdes på min födelsedag 20 februari 1943, det var den dagen Jan Olof fosterbarn hos faster Ester och Fritz, vi drack ur de sista slattarna öl ur pilsnerflaskorna som stod på verandan. Mamma började undra vad det tagit åt oss pojkar för vi betedde oss så konstigt där vi raglade omkring.

Gustav var i Göteborg för besök på Sahlgrenska och han och pappa skulle ligga över hos vår syster Margot och Rolf. Margot frågade Gustav, skall du inte passa på och bada. Nej nej. När Margot gått ut så säger Gustav, du förstår Anker, jä ä så dredden om föddane så jä kan inte me å bada.

Det påminner om gubben som kom till Doktorn. Men karl, kunde ni inte ha tvättat er innan ni kom hit. Jo käringa och jag prata allt ommet men vi tänkte att det kanske var nåt invändigt.

Jarl och Anders var de som skötte driften av fiskebåten Kämpa, men den som var mest omtalad av bröderna, var Ivar i Helgeröd, efter gården, som måste varit Kämpersviks Emil i Lönneberga. Alla historier som berättades om hans eskapader i ungdomen. Pappa, Johan i Hagane, Ivar m fl var på dans på dansbanan, när Ivar tar fram den och ropar högt, pass på å titta töser för jä visarn bare en gång.

Han var mästare på att tussa ihop pojkarna på festerna så de börja slåss men Ivar han höll sig undan, berättade pappa. Förutom den rödmålade albinokalven så var historien när det var stort kalas i Helgeröd, brännvinet tog slut så 96 procentigt hembränt kom fram, många blev rejält fulla inte minst Ivar. Han blev tvungen att gå ut för å pinka men kom inte tillbaka så hans fru Mari blev orolig och gick ut för att leta, hittade Ivar vid husknuten, Mari, Mari jä trur jä pissar i häl me, men snälla Ivar det är bare stupränna som ränner.

Ivar som de senare åren bodde i lilla huset mitt emot Joelsson affär, var nog den som saknade fisket mest, han stod ofta på bryggan och tittade efter om makrillen garnade på viken och då sprang han upp mot Åke i Hagenes sjöbod och ropade hela vägen, makrilm garnar, makrilm garnar, så de som fortfarande fiskade skulle ge sig ut med ”vaega”.

Det sista jag minns av Ivar, var när han stod på Kämpas gamla brygga och tittade ut över vattnet, Kämpa var för längesedan upphuggen, Ivar tar av sig sin Vegamössa, snyter sig i fodret, sätter på sig mössan och gnuggar den mot håret, det låter säkert otrevligt, men det blev en så rörande syn, av den gamle och havet, där han stod med en gammal mans trötta kropp.

Vad tänkte han där han stod i sin ensamhet, det får vi aldrig veta, men ett stort vemod måste ha funnits där när allt som han levt för, fanns bara minnen kvar.

Folke ”Anker” Andersson